

РЕШЕНИЕ

№ 3066

гр. София, 09.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 09.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **708** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство Е по реда на чл.145 и сл.от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 124 от Закона за държавния служител(ЗДСл).
Образувано по жалба от А. Б. Ч., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед № 1992/14.12.2023г. на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

Жалбоподателката излага доводи за незаконосъобразност на издадената заповед и в частност поради противоречие със ЗДСл, Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация (НЗСДА) и Закона за защита от дискриминация (ЗЗД). Посочва, че преди да бъде възстановена на работа въз основа на осъдително решение, постановено по адм.дело № 202/2022г. по описа на АССГ, служебното й правоотношение е било прекратявано няколко пъти с незаконни актове на органа по назначаването, отменени по съдебен ред, но съдебните решения са били изпълнявани фиктивно, като едновременно със заповедта за възстановяване на длъжност й е била връчвана и нова заповед за прекратяване на служебното й правоотношение. В нито една от заповедите за възстановяване не е бил посочен размер на основна заплата, като през този период от време основните заплати на останалите служители на ДФЗ са били увеличавани шест пъти със съответните заповеди на изпълнителния директор на ДФЗ. Моли за отмяна на процесната заповед и връщане на преписката със задължителни указания за съобразяване със закона и определяне на основната й заплата в съответствие с възнагражденията на останалите служители със същата длъжност, квалификация и професионален опит.

В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована, се явява лично и с адв. Ч.(нейна майка). Моли се за уважаване на жалбата по съображения, посочени в нея и в изложени писмени бележки по делото. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл.38, ал.1, т.3 ЗА, за което прилага списък по чл.80 ГПК.

Ответната страна - Изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие”, редовно призован, се представлява от юрк.М., който в съдебно заседание и в писмен отговор по делото, изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Счита, че заключението на вещото лице, прието по делото, е хипотетично, доколкото вещото лице е работило в имажинерна среда. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

От събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът установи от фактическа страна следното:

Между страните няма спор, че служебното правоотношение на жалбоподателката с ДФЗ няколкократно е прекратявано, като заповедите за това са отменени с влезли в сила съдебни решения

С Решение № 2158/31.03.2022г. по адм. д. № 202/2022 г. по описа на Административен съд София град (АССГ), оставено в сила с Решение № 1016/31.01.2023г. по адм. д. № 6556/2022г. по описа на Върховен административен съд (ВАС), е отменена Заповед №1982/14.12.2021г. на Изпълнителния директора на Държавен фонд "Земеделие", с която е била прекратено служебното правоотношение на А. Б. Ч. на основание чл. 107, ал.1, т. 5 и чл.108 от ЗДСл.

Въз основа на постъпило заявление вх.№ 02-6500/2419#48 от 13.02.2023г., подадено от А. Б. Ч. във връзка с осъдителното решение на АССГ, потвърдено от ВАС, със Заповед № 101/01.03.2023г. на изпълнителния директор на ДФЗ, същата е възстановена и допусната на работа на длъжност "старши експерт" с ранг IV младши в дирекция "Оторизация на плащанията по прилагане на мерки за развитие на селските райони" в отдел „Оторизация на плащанията по частни проекти”, с месторабота София, [улица], която длъжност е заемала преди издаване на Заповед № 1982/14.12.2021г. на Изпълнителния директора на Държавен фонд "Земеделие", считано от 01.03.2023г.

Със Заповед №1992/14.12.2023г., издадена от изпълнителния директор на ДФЗ, издадена на основание чл.15, ал1 от НЗСДА и чл.13, ал.1 от Вътрешните правила за заплатите на служителите на ДФЗ, във връзка с чл.67, ал.5, т.2 от ЗДСл, чл.13, ал.3 от Закона за защита от дискриминация и докладна записка вх.№ 03-0416/6269/14.12.2023г. от И. И., зам.изпълнителен директор на ДФЗ (л.19), на жалбоподателката на длъжност „старши експерт”, с ранг IV младши” в дирекция "Оторизация на плащанията по прилагане на мерки за развитие на селските райони" в отдел „Оторизация на плащанията по частни проекти”, е определена, считано от 01.06.2023г. 1. Длъжностно ниво по КДА: Експертно ниво 8; 2. Ниво на основната месечна заплата: 19; 3. Степен на основната месечна заплата: 3 и 3. Индивидуална основна месечна заплата в размер на 2014.00 лв. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 18.12.2023г.

По делото е назначена и изготвена Съдебно-икономическа експертиза от която се установява, че към 2015 г. има разлика между индивидуалните заплати на

жалбоподателката и на други служители на същата длъжност, както в полза на ищцата, така и в полза на другите служители. Към 2023 г. заплатата на жалбоподателката е по-ниска в сравнение с индивидуалните заплати на другите служители на същата длъжност. Вещото лице е изчислило какъв е следвало да е размера на основната заплата на жалбоподателката към 01.06.2023 г., ако беше увеличавана със средния процент, посочен по-горе, през всяка от годините поотделно, като за всяка следваща година базата е заплатата от предходната година, както е при останалите служители. Стигнало е до заключението, че като се започне от основна месечна заплата на жалбоподателката в размер на 1313 лв. и се премине през увеличения със средния процент на увеличение на заплатите в дирекцията, към 2023 г. размерът на заплатата на Ч. достига до 2693 (две хиляди шестстотин деветдесет и три) лв.

Правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена на 02.01.2024г., в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК лице и срещу подлежащ на оспорване неблагоприятен за засегнатото лице индивидуален административен акт по чл. 6, ал. 1, вр. чл. 9, ал. 1 от ЗДСл.

Съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган - орган по назначението, съобразно чл. 6 от ЗДСл. Заповедта е издадена в предвидената от закона форма и при спазване на административно производствените правила, включително и при спазен двумесечният срок по чл.122, ал.1 от ЗДСл.

Съгласно разпоредбата на чл.122, ал.1 от ЗДСл, при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от съда, държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение. Следователно, щом служителят се е явил и е поискал възстановяване на длъжност, органът по назначението е задължен по силата на закона да възстанови държавния служител на заеманата от него длъжност преди прекратяване на служебното правоотношение. В настоящата хипотеза оспорващата е възстановена именно на длъжността, която е заемала преди прекратяване на служебното ѝ правоотношение - "старши експерт" с ранг IV младши в дирекция "Оторизация на плащанията по прилагане на мерки за развитие на селските райони" в отдел „Оторизация на плащанията по частни проекти”. Независимо дали органът ще издаде изрична заповед за възстановяване или не, той съобразно разпоредбата на чл. 67, ал. 4 от ЗДСл е длъжен да определи индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, като отчете нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит. Това следва от разпоредбата на чл. 67, ал. 5, т. 4 от ЗДСл, съгласно която индивидуалната основна заплата на служителя може да се увеличава при възстановяване на уволнен служител. Разпоредбата цели осигуряване на равно възнаграждение на възстановения служител с възнагражденията на останалите служители. В представената по настоящото дело Заповед № 101/01.03.2023г. на изпълнителен директор на ДФЗ, за възстановяване на А. Б. Ч. на работа (л.210), считано от 01.03.2023г., размерът на основната заплата на служителя не е определен.

Съгласно чл. 3 от НЗСДА основната месечна заплата се определя по нива и степени съгласно приложение № 1, като се отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалният опит, освен ако друго не е определено в специален закон. Нивата на основните месечни заплати се определят въз основа на

длъжностните нива в Класификатора на длъжностите в администрацията. Всяко ниво на основните месечни заплати за длъжност включва степени, всяка от които има минимален и максимален размер на основната месечна заплата на служителите, заемащи длъжности в съответното ниво. Нормата на чл. 7, ал. 1 от НЗСДА установява императивно правило, че индивидуалните основни месечни заплати на служителите на пълно работно време не може да са по-ниски от минималния размер и по-високи от максималния размер на основната месечна заплата за съответното ниво и степен на основната месечна заплата по приложение № 1.

В случая няма спор, че жалбоподателката притежава необходимото образование и стаж по специалността за заемане на длъжността "старши експерт", на която е възстановена. С процесната заповед определената ѝ индивидуална основна месечна заплата е в размер на 2014 лв., с ниво на основната месечна заплата-19 и степен -3 е в рамките на минимума до максимума от 2900 лв. за тази длъжност съгласно Приложение № 1 към чл. 3, ал. 2 на НЗСДА (в относимата редакция). Спорът е дали индивидуално определеният размер е дискриминационен, което определя правния интерес на служителя от оспорването.

По силата на чл. 14, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗДискр.) работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд. Критериите за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и оценката на трудовото изпълнение трябва да са еднакви за всички работници и служители според чл. 14, ал. 3 от ЗДискр. Независимо, че основното възнаграждение на служителя е определено в рамките на минимума и максимума за длъжността, конкретният размер не трябва да е дискриминационен в сравнение със служителите, заемащи същата длъжност при същите ниво, степен и професионален опит.

В чл. 67, ал. 5 от ЗДСл и чл. 11, ал. 1 от НЗСДА, са уредени хипотезите, при които е възможно увеличение на възнаграждението, като в чл. 67, ал. 5, т. 4 ЗДСл и в чл. 11, ал. 1 т. 4 от НЗСДА изрично е посочено възстановяването на уволнен служител, каквато в случая е настоящата хипотеза. Възможността за увеличение на заплащането по чл. 12 от НЗСДА въз основа на последната годишна оценка на изпълнението на длъжността е самостоятелно основание. В случая, служебното правоотношение на жалбоподателката няколкократно е било прекратявано с незаконосъобразни актове на органа по назначаването, отменени по съдебен ред. Т.е. именно органът по назначаването е непосредствената причина за липса на реално отработен период по чл. 6 от Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация, а неблагоприятните последици за това недопустимо се понасят от служителя. На следващо място в съответствие с нормата на чл. 16, ал. 1 от НЗСДА, размерите на индивидуалните основни месечни заплати в случаите по чл. 11, ал. 1, т. 4 и 5 (т.е. в частност при възстановяване на уволнен служител;) преценката е единствено за спазване на Закона за защита от дискриминация, което произтича пряко от чл. 14, ал. 1-3 от закона.

Установява се от заключението на съдебната експертиза, че при сравнителен анализ на индивидуалните заплати на жалбоподателката и на други служители на същата длъжност към 2015г. има разлика, както в полза на нея, така и в полза на други служители. Към 2023г. обаче индивидуалната заплата на Ч. е осезаемо по-ниска в сравнение с индивидуалните заплати на другите служители на същата длъжност (л.197-198). Също, от заключението е установено, че след 01.07.2012г. ежегодно е извършвана процедура по оценка на изпълнението на служителите в Дирекция

„Оторизация на плащанията по ПМРСР”, което при незаконното уволнение на служителката няма как да е налице. Вещото лице е изчислило, че от 01.01.2023г. средната основна заплата в дирекцията за длъжността „старши експерт” с трета и четвърта степен (т.е. с професионален опит сходен с този на жалбоподателката) е в размер на 2524,47 лв. Вярно е, че по силата на чл. 67, ал. 4 от ЗДСл конкретният размер на възнаграждението се определя от органа по назначаването, но по вече изложените съображения същият трябва да е еднакъв за всички служители, заемащи една и съща длъжност, при едни и същи ниво и степен на основната заплата. Дългият период от време, в който служителът не е работил, се дължи на незаконосъобразните актове на ответника по прекратяване на служебното му правоотношение. Тази незаконосъобразна дейност не е основание да не се актуализира размерът на заплата съобразно посочените по-горе нормативни изисквания.

По изложените съображения определената със заповед № 1992/14.12.2023г. основна заплата на А. Ч. е в нарушение на задължението на органа по назначаването по чл. 67, ал. 4 от ЗДСл да определи индивидуалния ѝ размер като отчете нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит, поради което заповедта следва да бъде отменена в оспорената част и преписката бъде върната на органа за постановяване на акт за определяне на индивидуалното ѝ възнаграждение при съобразяване с тълкуването на закона, дадено с настоящето решение.

При този изход на спора жалбоподателката има право на присъждане на сторените разноски, които своевременно са поискани при условията на чл.38, ал.1, т.3 ЗА, като е представено доказателство за родствени връзки. Цитираната разпоредба определя, че адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист, като на основание чл.38, ал.2 ЗА в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът на Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. В този случай съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати. Следва да се приеме, че в случая се касае за осъществена правна защита и съдействие на "роднина" на адвоката и възнаграждението се определи до размера посочен в чл.8, ал.3 от Наредба №1/09.07.2004г. от 1000,00лева. Поради изложеното, следва да бъдат присъдени в полза на жалбоподателката разноски общо 357лв., включващи възнаграждението за вещо лице и банкова такса, съобразно представения списък и доказателства.

Мотивиран от горното Административен съд - София град, I-во отделение, 4-ти състав
РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Б. Ч., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място] № 1992/14.12.2023г. на Изпълнителния директор Държавен фонд „Земеделие”.

ВРЪЩА административната преписка на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” за произнасяне с акт за определяне на индивидуалната основна месечна заплата на А. Б. Ч., ЕГН [ЕГН], съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящето решение.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие” да заплати на адв. И. Ч. адвокатско възнаграждение по адм.дело № 708/2024г. на АССГ в размер на 1000 лв. (хиляда лева) на основание чл.38, ал.1, т.3, вр. чл.36 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие” да заплати на А. Б. Ч., ЕГН [ЕГН], разноски в

размер 357(триста петдесет и седем) лева.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: